

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **оптужени,**
- **браниоци адвокати Шалић и Перковић,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Славица Јовановић.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ и да се у наставку доказног поступка испита оштећена Ермина Суљић у својству сведока.

ОШТЕЋЕНА ЕРМИНА СУЉИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Изволите.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је име Вашег оца?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Алија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Алије. Кад сте рођени?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: 27.07.1970.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1970.?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Краљевићи, а општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село Краљевићи, где је то?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па то ти је Сапна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Сапне, добро.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: А тад је било Зворник општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село Краљевићи, добро. Шта сте по занимању?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Лупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лупама сада је ли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у некој свађи са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком алиас Павловић Марком?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ма нисам, али чула сам за овог Брану Грујића, тако да је био нека личност у Зворнику али толико да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико, добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Ја ћу Вас замолити да прочитате ту заклетву испред Вас што стоји тај текст.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Нисте дужни да одговарате на нека питања уколико сматрате да би Вас то изложило некој тешкој срамоти, материјалној штети или евентуалном гоњењу. Ту има један списак нека слова, бројеви, сведок «К» или "Q", па онда сведок «Осам» ако те људе знате, а треба нешто да их поменете немојте рећи име и презиме него то слово.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не вјерујем да сам упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не знате ни тог «Осам» је ли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте му само име читати, то је заштићени сведок.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па добро, чула сам за тог али нисам баш толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом покренут је поступак двома оптужницама Тужилаштва за ратне злочине против Грујић Бранка и Поповић Бранка, ставља им се на терет кривично дело ратни злочин против цивила на територији општине Зворник у периоду мај, јуни 1992., у питању је више радњи узимања талаца и неспречавања убиства 700 цивила Муслимана који су одведени 01. јуна 1992. са Бијелог Потока, па да нам Ви кажете да ли сте Ви у то време живели на тим просторима и да ли Вам је нешто о томе познато?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја сам од 1989. до 1992. живјела сам ту у селу том Лупе. У априлу смо први пут смо били избегли према Калесији, знаш, тај Аган Лупић, били су оно запуцали су знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у Краљевићима причате?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, не, о Лупама, то у Лупама од 1989. до 1992. сам ту живела, три и по године сам била ту у Лупама и тако да смо, ту запуцали су знаш, ти нека околина, ја не знам баш толико нисам што реко повезана с тим, и тај Аган Лупић је нама повикао да треба да идемо за Калесију. Он је нас покупио, ја, моје дијете, Аган, његова породица и тај његов један амицић и амилична, он је нас та своја кола, то неко «Југић» тај, био је потрпо нас је и према Калесији. Ту смо били једну

седмицу дана у Калесији и тад нисмо спавалу по кућама, знаш по дану смо били, а навече смо бјежали горе по тим неким, овај, зато што је војска одлазила из Дубрава, знаш, овамо према Зворнику су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазили?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, долазили с тенковима и ти тако са тим, ту смо једну седмицу боравили у Калесији код тог Агановог пунца и након седам дана Аган се с неким чуо телефоном, ја не знам знаш, питала сам с ким сте се чули, каже «чули смо се са Браном Грујићем», као да је слободно да се можемо вратити и ми смо се fino лијепо опет тај исти Аган је упалио та своја кола, исто смо тако сви посједали и кренули смо према том, ја нисам толико ни познавала тај Црни Врх ни Калесију пошто нисмо имали времена ходати тамо по тим, не знам ја, неким Тузли, Калесији до рата. И кренули смо према том Зворнику, Црном Врху, кад смо стигли до Црног Врха ту има једно проширење и кад сам ја погледала овако била су три тенка, знаш, ту и били су људи наоружани, биле су браде велике и тако. Аган је ту изашо, шта је он с њима причо ја не знам, ја то не могу пренјет оно што нисам чула. Он је ту изашо с њима и причо, шта је причо, опет је упалио кола, кренули смо преко неких Грбаваца, Јардана тако да смо стигли до тог свог села Лупе ту. И вратили смо се ту, опет смо ту једно време. Ја мислим једно мјесец дана да смо опет боравили ту у Лупама. И опет су настале, знаш, пролазила је војска горе према Сапни нека, ја не знам, горе су пролазили тенкови су, возила су, пролазили су, вређали су нас као пријетили су, знаш, «поклаћемо вас», дизали су три прста и тако малтретирали су нас. И ту смо ми били, спавали смо у својим кућама, пошто мало је село и тако да то што је било ту народа неки су били горе на брду у Лупама где је овај Мевлудин Лупић с кућом, горе су једни били, а ми смо били крај цесте у оне куће, знаш, одма на станици, ту Аган и одма нема пет метара кућа од куће ми смо близу ту. Ту смо опет боравили, онда опет је почела та нека пуцњава, не знам ја, почели су одозго с Куле некако палити сијена и тако пуцали су и тако су нас опет истјерали. Кренули смо из тих својих кућа, кренули смо према ту неким тим Адама, звали су се Аде, преко реке Сапне и тако смо се што реко сналазили како је ко. Прешли смо, стигли смо до тих неких ту Ђулића и полако смо опет кренули смо горе у Дураковиће. Ту смо ми боравили једну седмицу дана, ми смо некако око 25. ја мислим маја, знаш, нисмо пуно боравили горе у Дураковићима. Једно седам дана смо ту боравили, онда смо се враћали кућама ту знаш да узмемо храну да прехранимо ту што реко своју дјецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико од Дураковића до Лупа има?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па, да ли има једно километар, тако, не знам баш, али нема пуно, знаш. Ту смо, боравила сам ја код свог пријатеља Бегановић Рифета, ту сам седам дана била ја и мој муж и дијете, свекар, свекрва ту смо били. Свекар ми се ту разболио, нисмо га

смијели возити знаш, биле су доле, била је та војска нисмо могли ни према Сапни ни према Зворнику. Онда смо се враћали ту кућама да узмемо ту храну. Ту у нашем селу су биле све комшије ту из Барица, из Јанковића, били су, сви су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Срби су све били. А док смо ту прије били Аган је с њима све боравио знаш, с њима ту шта је причо ја не знам. Аган кад нико се није смео кретати до Каракаја до Зворника, Аган је Лупић одлазио – долазио, узимао је цигаре, алкохол, ту је с њима знаш, причо. Њима је исто тако даво тај, цигаре те, нашим људима није, ништа није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је имао продавницу, је ли тако?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, он је имо продавницу, јесте, он је имо продавницу. Ту су изнете биле оне његове тезге ту из те продавнице, знаш, поредане ту на станици под Лупама, пошто је одма ту станица, ту моја кућа, и тако Аганова кућа и од његовог амице кућа ту има. И после смо се озго враћали да узимамо ту храну и тако погледала сам да све су ту су били комшије сви. Све могу набројати који су били, добро не знам можда презиме али знам по имену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ту у Лупама, ту су опљачкали, они су опљачкали лично наше куће, стоку су, све су покупили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре 01. јуна?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, то је око 26. можда 27. мај не могу баш оно у детаље али тако да је било 27., 28., били су ти из Барица, из Јанковића, био је неки Бошко био је прије возач «Дринетранс», био је Јован исто тако, не знам њих по презимену али знам по имену. Био је Ристо исто, он је преминуо, био је исто неки Петко, био је Лазар, био је други Лазар то од Ристе син исто, био је Сретен он је био кондуктер исто прије рата у «Дринатранс» и тако, било их је ту неких још познатих. Нисам баш толико, не знам их толико знаш, све да их знам по имену али били су ту. Знам их овако из, био је неки Вујо, био је неки Неђо и тако, било их је неки ту, вичу «шта ви тражите овде», па тражимо хоћемо храну, хоћемо знаш. Каже «немате ви овде шта тражити, каже ваша је Дубница, ви тражите у Дубници, а из Дубнице требају ту да се населе ту у наша села», каже тај исти Лазар, не знам му презиме, али да ли је Ристић не знам нешто, он је нама реко «идите ви тамо за Дубницу, можда се видимо за десет, можда за петнаест, а можда никад се више не видимо. Можда се видимо за десет, петнаест година, а можда каже никад се нећемо видјети више». И тако смо ту боравили у тим Дураковићима, после је Аган нама викао да морамо ићи према, до Клисе, знаш. Било је да идемо према Сапни, кад кренули смо ми до Клисе, ту смо били, нисмо ми боравили једно два-три дана у Клиси смо ми ту боравили, били смо

ту, спавали смо испред, нисмо по кућама спавали били смо испред, вани смо били. У мене свекар ту био болестан, човек је умро 28.маја у Клиси, ту смо га некако, ја не знам како смо га успели ту укопати. И тако борили смо се што реко како да, причали су тамо, шта ја знам, што се тиче нас, нама се Аган обраћо увијек. Дошо је и каже «идемо према Сапни», било је знаш. Прво је било према Сапни да идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: То је ти било кад ћемо да, навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који дан у односу на 01.?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ето то прије 01., дан тај само, колико је било у мјесецу дана не знам. И ми смо ту, каже «морате се ићи сви искупити шта има ко понијети да понесе од хране», ко је ту из Клисе ти људи који су имали те камионе, тракторе, возила та нека мања, људи су то све спаковали, хајде идемо према Сапни. После се појавила три тенка ту, ми смо били у Алићима ту одма на тој раскрсници, ми нисмо тамо даље. И ту се појавила три тенка, звали су тог Агана нашег ту, Аган је тамо отишо, попео се он горе на тај тењак, шта је он с њима ту причо ја не знам и он је сишо и реко је нама да идемо према Бијелом Потоку, а то за нас није Бијели Поток то је «Црни Поток» и тако да смо ту се сви искупили, била је ту војска. Ја не могу сад рећи да сам ту неког познала, нисам, али мислим они што су били маскирани да су то били наши они који су имали чарапе, шта су, немам појма шта су имали на тим. Е, рекли су нам да идемо према том доле Бијелом Потоку. Ту смо се сви искупили, знаш оно, био је пауза тај неки пут куда смо кренули. Кренули смо знаш оно све овако, ја мислим да је могло само да стане нас троје у, кренули смо корак по корак, све оно знаш, не мере то, то је сила народа. Ми смо све, кренули смо корак по корак тако да смо кренули према том Бијелом «Црном» Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То низ онај пут?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, то дође овако ја мислим лијево, а било је према Сапни да се иде било је десно знаш, доле силазиш доле у Петковце па онда скрећеш опет десно према Сапни, а ми смо кренули лијево према Зворнику доле. И тако кренули смо доле према том Бијелом Потоку, ишли смо све корак по корак ту, знаш, ниси мого да идеш била је војска овако све је била војска испред знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са стране?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, са страна, били су све са стране. Тако да кад смо дошли у те Дураковиће на то неко брдо знаш, пошто се сад све види тај дио наш доле Ђулићи, Лупе и тако Кула, Дардагани, види се и Каракај доле, види се и Зворник с тог брда, све се види и погледали смо били су камиони. Било је ја мислим једно десет било оних великих шлепера с церадама и тако смо ишли све корак по корак док смо стигли доле до Ђулића до те цесте ту, знаш, не можеш да идеш брзо ту је

превише било. Сишли смо ту, нисмо, кренули смо цестом овако да ли до 20-30 метара, не знам баш, нисам, знаш, ниси ти крено ко на неки вашар не знам ја да имаш времена то разгледати, то је било страх. Био је ту исто један мој комшија ту поред цесте Драган Стевић, прије је био возач возио је ове камионе, био је ставио руке у цепове и тако смијешко је се ту, знаш. Ми смо опет ту полако доле до тог што реко «Црног Потока», ту смо дошли. Ту је исто била војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нећу, 18 година сам сједила, могу ваљда овај дан данас издржати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Још два мјесеца па 18 година. И ту смо дошли смо до тог Бијелог Потока, била је ту војска, били су, сви су били наоружани. Били су неки ти с тим, не знам ја шта су имали те маске неке, то. Човек је са мном ишо носио моје дијете, они су њега вако, знаш како су га, питали су «колико имаш година», он је реко да има 25. Они су њега знаш дрпили и дијете ту. Ја сам за дијете, каже «не, не», виче овај «и њега ћемо, за пар година биће он човјек», знаш. Ја сам ту почела плакати, ту ми је била свекрва исто, знаш кад имаш једно једино дијете. У мене свекрва само тог сина имала, једног јединога и то. И тако смо се борили, то смо своје дијете отијели смо знаш и они куда су њега ја не знам. Били су доле исто камиони, они су везаних руку доле ја сам видела да су испред нас прошли везаних руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг Сеад?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Сеад јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли још неко од мушких чланова?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, један његов амица Зеир, ја мислим да су га нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Суљић?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, јесте, и има исто горе по Кули то али ми смо ту живели у Лупама знаш колко 50 година како је ту тај дјед у мене, то свекрви дато то земљиште и она је ту и кућу, тако смо ту овај живјели у Лупама тим. Били су ми ту из комшилука ти од тог мог човека што реко та ужа та родбина. Могу ја њих набројати исто, све су то Лупићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше девојачко је Лупић?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, не, свекрва је моја дјевојачко Лупић, а ја сам Делић дјевојачко. Тако били су исто ти од мог тог човјека била је та ужа што реко фамилија, био је онај Мехо Лупић, њега су нашли, његов син Мухамед Лупић исто, то је Аганов амица тај Мехо и тај Мухамед то му је амицић, има Рамо Лупић, има Рецо Лупић, има Омер Лупић, има Авдо Лупић, има Махмут Лупић, има Мујо Лупић, има, само

смо ми ту Суљићи оно знаш. Тако тих 13 наших мушкараца ту из Лупа они су сви побијени, одведени су, нема их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг је био које годиште?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Био је он 1967.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1967.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он пронађен?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није, није. Ја мислим да има још пет из Лупа да се, осам су пронашли, мислим још петорица да има из Лупа да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дете колико је?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Тај мој Семир је имо две и по године, а била сам, после опет сам била трудна знаш оно, отишла сам тамо и ћерку сам родила у избјеглиштву, тамо у Дубравама сам је родила и тако да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у том моменту кад су њега одвојили, шта се даље с Вама дешава? Да ли Ви видите шта се с њим дешава, где Ви одлазите?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Они су знаш, као њих дрпили ту, они су оно њих знаш отјели су, они су доле испред тих камиона, а нас су знаш у те камионе, то је било ужас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истовремено?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, истовремено. Ми смо у тим првим камионима ми смо отишли. Ми нисмо остали оно знаш последњи. Они су нас ту у те камионе, знаш оно као кад стоку трпаш, знаш, ајмо, куд је то била врелина тад 01.06. то је било ужас кад смо ми то. Ту је у тај камион била сам ја, било је то моје дијете, била је та од Агана стрина и тај његов један амицић и та амиична. Била је исто и Аганова породица ту с нама, био је његов отац, мајка, супруга му је била ту, дјеца су му била ту, сви смо били скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У камиону?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, у камиону. И тако, ту сам чула, знаш, оно «виче сад ћемо их за Пилицу, побићемо их, знаш, оћемо их за Пилицу или ћемо тај неки Црни Врх», ја вјерујте не знам, шта ћу, колко сам имала година, нисам ја негде што реко. Ама знаш баш су нас оно, плашили су нас и кренули смо ми према том, доле према Каракају. Најпре смо оно, нисмо знали, оно, кад су нас прекрили оним церадама ништа и не видиш, то је ужас у камиону. Та Аганова стрина она је неколико пута се ту онесвјестила, жена има слабо срце и неколико пута се ту исто онесвјестила и тако да смо се борили, знаш, мало и око ње и око те дјеце ситне. Онда смо, кренули смо, куда смо кренули не видимо, после смо, стигли смо, тако да смо кренули према том Црном Врху тамо према Калесији, не, до Мемића су нас они довели и ту су довели и онда стали су ту и открили су цераду, «ајде виче излазите, стигосте до

Мемића». И ту су нас испустили и рекли су нам овако «ево сад каже кренућете ићи право, има каже ваша војска тамо, каже па ће вас они прихватити». Тако смо ми ту кренули, стварно су били ту неки наши ти и они су нам рекли да не идемо асфалтом пошто гранатирају, да идемо преким путем шумама тим неким. Ми смо кренули, почела је нека кишица да труси тако, било је оно дрвеће од граната оно падало, баш било је потешко ићи преко шуме. И ту смо у Калесију се смјестили у не знам како све звала ту има и дан данас има да није баш оно изграђена та зграда нека ту. Били смо ту, чекали смо те аутобусе. Дошли су ти аутобуси по нас ту, онда смо, тамо су нас смјестили у касарни Дубраве, војска та изашла из касарна и отишла је према Зворнику овамо и ми смо ту, нисмо се пуно ту задржали ја мислим једно мјесец дана да смо ту боравили у тим касарнама. После касарни су нас пребацили ту у школу и тако ја сам, ту боравили смо у тој школи и требала сам ја знаш да се породим, онда објавили су ту да треба ако има неко да прихвати да се жена породи ту, тако да су ту неки Дубравци ти, дошо је тај човек и жена и тако су мене прихватили. То им не могу никад што реко заборавит, ту сам се породила код њих, ту сам једну годину исто ту боравила у Дубравама, после су нас пребацили за Живинице. Ту смо, читаво вријеме смо боравили у том колективном смештају исто и ту кад смо били гранатирани су, тад је исто пуно дјеце изгинуло у том насељу, изгинуло је превише дјеце и овако ових старијих знаш. Пала је нека граната и тако да, вратила сам се, били смо ето ту до 2005. ја мислим да сам се ја вратила ту у Лупе, где живим ту у Лупама са што реко са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пре пет година?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја. Живим, радила сам тамо свијету за кору хљеба, знаш како је да прехраниш ону своју дјецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте овамо нашли код куће?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нашли, живјели су ови ту у мојој кући, ови што су са Аганом мијењали, они су из Вогошће ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је мењао?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Аган Лупић је замијенио са овим неким Жарком и Војином, знаш они су из Сарајева, одозго из Вогошће и они сад ту живе исто ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Аган живи?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Аган живи тамо ђе су они, тамо из Вогошће. Они су замијенили те куће знаш и Аган живи тамо у Вогошћи, а они живе ту код нас, ту су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте у кући нашли кад сте дошли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па нисам ништа, само сам нашла овако зидини што реко, ништа нисам. Они су, да ли су шта мало реновирани, ја не знам, баш је било оно ужасно, али ето. Ништа није било овако нешто да смо имали, празне су куће биле, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Празне?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Празне куће су биле. Они су после ту изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко је ту био?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ту је био Жарко у мојој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, тај што је сад, што је мијењо са Аганом, он је сад ту у тим Агановим кућама, он и брат и мајка му је и отац му је. Умро му је отац има једно, има мислим двије-три године како је умро, умро му је отац ту. И тако ето да смо свега и свашта преживјели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо да ли странке имају питања.

НАТАША КАНДИЋ: Само Ермина да питам, кад сте то у Клиси да ли видите Агана Лупића?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, јесте, био је Аган Лупић ту, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је попео се на тенк.

НАТАША КАНДИЋ: Да. А касније доле?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Исто, исто и он је био на Бијелом Потоку и видјела сам да је исто он везаних руку, знаш, овако исто руке.

НАТАША КАНДИЋ: Да је Аган Лупић да су му биле везане руке?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесу, јесу биле. Ја сам лично видјела да су му биле везане руке. Да ли је сад то нека маска, да ли је ја немам појма знаш, да ли је он ту тим нашим људима ту кобајаги.

НАТАША КАНДИЋ: А кад сте чули да је он жив?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Аган? Па сад ја кажем ја сам живела то у Дубравама и сад су долазиле ове наше коне овамо нама у Дубраве и причале су кад је он ваљда за два дана да ли је после тих мушкараца, да је тамо стигао до Живиница. Тражио је своју ту жену, мајку, оца, дјецу и ове су наше жене прилетиле су, питале су где су нам дјеца, где су нам, што реко очеви, браћа, тако каже «остали су у некаквој спортској хали, зевћу ко пилад».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су остали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Кад су питале ђе су нам очеви, ђе су браћа, он је рекао каже «остали су у спортској хали, зевћу ко пилићи».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зевчу ко пилићи?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ко пилићи, ја, знаш оно кад је та, и тако је то Аган Лупић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то рекао или још нешто?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Само, не знам, само то што сам ја чула, ја с њим нисам била, да сам с њим била знаш тад после тога и не желим да будем с њим више.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али том приликом је ли неко сазнао како је он изашао тад из те спортске хале, је ли неко некоме рекао?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ваљда, да ли је била та нека размена, да ли су били неки Срби у Тузли, требали су мијењати па као он је имо тај неки списак да би замијенио те људе и то као сад жене су знаш «ево ратни злочинац», знаш они су ту ваљда њега, Агана тога, шта ја знам којег, ту пофато.

НАТАША КАНДИЋ: А од кога сте то чули да је био списак?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ја сам чула од ове своје једне коне, од Садике Лупић.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се то знало пре него што је он стигао ту?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па знало је се то, имо је он списак за поједине наше мушкарце ту из Лупа. За Ђулиће и за ове остале ја не могу знаш, за наше јесте имо списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав списак?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па имо све написао име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ту људи који живе?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, који су људи као коме би знаш што реко у руке им.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је правио тај списак?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја мислим да је он правио тај списак кад је ишо на те преговоре доле у Петковце. То је прије било него што ће нас тог 01.06., прије можда на једно.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је рекао зашто прави тај списак?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ето као прави да има да ако би у случају било те неке размјене као знаш да би могао размјенити наше људе, и ето тако, то што је ту је.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се тада кад је он ишао у Петковце за размену јесу се помињали Срби који су?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па јесу ту неки Бухићи али ја стварно не знам те. Сад кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су се помињали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Некакви, како су се презивали Бухићи неки ту ти, можда Мевлудин зна те људе али ја не знам, ту има неки да су ту ишли код њега на те преговоре.

НАТАША КАНДИЋ: А на преговоре код кога су ишли.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, ту да су ту с њима шта су преговарали ја не знам и те спискове те кад су правили.

НАТАША КАНДИЋ: А кад је дошао тамо у Дубраву, јесу ли родитељи његови и породица отишли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Његова је породица је изашла ту исто у Дубравама, та је његова жена имала ту сестру удату и они су се ту смјестили код ње. После сам чула да су отишли тамо, живјели су у Тузли и ту су неке кућице себи су нешто знаш и ту су. После те Тузле су отишли тамо, ето кад су то мијењали с тим мојим ту.

НАТАША КАНДИЋ: Само још ово да разјаснимо, Ви сте значи, он се појављује два дана после Вашег доласка.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: После, ја, после.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви већ знали да је он ишо у Тузлу са списком за размену или то сазнајете кад долази или после?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, ми сазнајемо кад је долазио ту.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли он рекао или како сте сазнали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па знаш ко свијет, онај овако, онај онако прича па сад знаш.

НАТАША КАНДИЋ: Па шта су причали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Неки су причали да је и прије правио списак, неки су причали знаш да кад је тамо да ли.

НАТАША КАНДИЋ: Који списак? Цео списак неки или?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, само за ове наше мушкарце овде из Лупа, ја не знам за ове остале тамо за Клису, за Ђулиће, за ово стварно не знам, само знам за ту што сам везана.

НАТАША КАНДИЋ: Не, али ово малопре сте рекли да је он овај, да је он пуштен или послат у вези те размене.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ја, као да изврши ту неку размену, јесте, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овај, доћи ће до овај, нејасноћа у транскрипту јер није јасно шта сте чули и слушали а шта су Ваша лична сазнања? Значи, оно што сте причали да је правио списак и пре 1. јуна.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па јесте правио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, је ли то Ваше сазнање или то сазнајете после?

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте то видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте то сазнали и од кога?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па сазнала сам исто сад тако од тих кона знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из приче сте сазнали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А то кад се он појавио два дана после тога, јесте ли Ви лично с њим нешто причали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све сте чули приче?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, они ја сам живјела у Дубравама он је у Живиници тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, ми имамо друге сведоке који причају где је он био и шта је радио.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па добро, нисмо сви исто овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упетљавамо посредна сазнања за неке ствари за шта имамо и непосредне исказе, ако сте чули кажете чули сте како људи причају је ли? Није вам Аган нешто конкретно говорио?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није, нисам с њим тад била овај.

НАТАША КАНДИЋ: Само још да се вратимо овај, на почетак, овај, кад сте Ви када Вас је Аган Лупић повео и отишли сте са његовом породицом у Калесију и после недељу дана сте се Ви враћате на основу овај, на основу тога што он каже, шта је Вама конкретно рекао, како то сад одједном побегли сте па сад се враћате?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па знаш како, он се чуо с неким, телефонирао је знаш, да ли, ја сам га питала с ким си се чуо, каже с Браном Грујићем, рекао је да је слободно, да се можемо вратити.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте Ви знали ко је Брана Грујић?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па нисам ја чула сам да је нека ту личност, шта ја знам, откуд знам, онда сам ја била млада, што реко, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, то је био април?

НАТАША КАНДИЋ: Април.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја, то је био април, јесте, јесте, то је био април и тако да је он нас покупио ту, ја не знам, ни дан данас не могу да, да помирим да смо ми могли сви сјести у та, имао је тад «Југа» он, да смо ми сви сјели у тај «Југо».

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, овај, који је Ваш био утисак, јел то била нека гаранција да се Ви можете вратити слободно?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па он је нама тако рекао да се можемо, да је слободно, да можемо слободно живјети ту, тако, знаш, па ко би отишо од своје куће, да се тамо, тамо, по школама, неким касарнама по.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, пошто сте сви дошли, а сад Аган каже, ето, разговарао је са Браном Грујићем, он каже све је слободно.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па тај Аган Лупић он је знао шта је рат, он је прије рата био на Косову, и он је био увезан с тим и он је знао шта је рат, ми нисмо знали, ми смо, што рекли сељаци само знали за мотику и копат. Он је знао шта је рат, он је требао нас да.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли још неко помињао Брану Грујића?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јел помињо? Не.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте у једном тренутку док сте били у Лупама, кад сте се вратили из Калесије па док сте били у Лупама, нека је војска пролазила и претила Вам.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, пролазила је, јесте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И претила Вам, да, која је то војска ту.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па шта ја знам, нека је војска пролазила је с тенковима горе, куда су ишли, да ли, шта ја знам, пролазили су горе, једино горе остала Сапна, Шетићи, Бошковићи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само сам мислила да ли су то биле Ваше комшије или војска коју Ви не познајете.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, ја што сам видјела ту у селу, том нашем, то сам видјела наше комшије, они су били сви су били наоружани, сви до једног, не да кажем сад значи, сви до једног су били.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па од ког тренутка су они били наоружани, откад сте их видели наоружане?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па били су, били су ту кад смо ми онај, оно избегли горе у Дураковиће, кад смо се враћали, тад смо их видјели да су били наоружани. Ту опљачкали су, покупили све што су имали однјели су, мислим само из једне куће што су опљачкали могли су пет година да им буде хране, толико су људи радили и по Њемачку, и ту пољопривреду и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А док сте били у Клиси, кажете да комуницирате са Аганом Лупићем и да Вас он обавештава шта се, шта ћете да радите и шта се дешава, да ли он каже са ким, од кога добија налоге, са ким разговора, да ли вам прича уопште?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није нам то причао, не, није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Овај, јел можете само овај пут од Клисе до Бијелог Потока да нам опишете, рекли сте да сте ишли полако и да сте, да је била велика гужва и то, да ли сте видели неко убиство, да, тучу неку овај успут?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја сам видјела ту једног кад су овај, на том, ту у Бијелом Потоку, јесу једног овај, стварно су га ударили, али нисам, не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А на Бијелом Потоку јесте ли видели нешто?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не видјела сам ту кад су једног човјека ту, овај, ударили су га ту, знаш и чула сам од други да су ту неки побијени, да су знаш, малтретирани то ја стварно не знам, ти, овај, чула сам ал не знам те људе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да. Да ли можете да се сетите, ови камиони којим сте путовали од Бијелог Потока до Мемића, да ли је њих неко пратио, нека полицијска или војна возила и то?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Знаш, кад смо били под церадама, вјеруј да смо били.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да. Разумем.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Потрешени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су се ти камиони негде успут заустављали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нису, нису.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Немате? Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Адвокат Перковић. За госпођу сам уписао овде за Агана да не желите ни да чујете у суштини за Агана.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па не желим.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можете објаснити то?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па не желим зато што је те наше људе покупио, коме и је предао, он једино зна и Брано Грујић, њих двојица морају зато што је с њим сарађиво, морају знат, и тако не желим ни да чујем, ето, што морам овде да изјасним тако да, да не желим ни да га сретнем пута.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А како је он покупио те људе?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па како, он је, наши су се људи скривали овај, овако по шумама, а он је њима да псује пичку материну, каже, ја ћу овај, вас срети гдје се ви скривате и тако да је он, ја, ја само ту за ове наше Лупиће, а за остале ја у то не.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, а реците ми то о Лупићима сад кад говоримо сад, то ја нисам добро схватио да ли је први, други, то је сад овај последњи пут кад Ви идете према Тузли, ко Вама каже и како долази до тога да Ви требате ићи у ...

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Према том Бијелом Потоку?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па то нам је Аган исто, зато што су овај, дошла су три тенка ту у Клису, има ту, то Алић се зову, ту има нека велика раскрсница, ту су се они знаш, препрјечили, онда су позвали су Агана, Аган је тамо исто отишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко, ко је позвао?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ти људи ту што су били у тим тенковима знаш, они су тражили само Агана, а ја не познајем ове људе, сад из Клисе, што жене те знају из Клисе знаш који су били, ја стварно њих не познајем овај, тако, он је отишо ту, причо је, шта је, наједном је рекао да морамо ић према Бијелом Потоку.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта каже, шта ће бит у том?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ништа нам он, само виче идемо према Бијелом Потоку.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пазите, јел Вас он, јел он сад каже, биће тамо неко убијан, биће тучен, биће размењен, шта у ком контексту он каже, шта да понесете ствари, шта како?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Он нама ништа није, само реко идемо према Бијелом Потоку, то је све, е, кад смо ми доле стигли, чули смо знаш, они једни вичу идемо возимо их према Пилици да их побијемо, једни вичу, идемо према неком Црном нисам, први пут тад да видим тај Црни Врх, овај ту идемо према.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад ја Вас не разумем, Вама неко каже Аган Лупић тако да Ви идете према Бијелом Потоку.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Је.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас питам што је логично да ли Вам шта каже шта ћете у Бијелом Потоку?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ништа.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сад кажете, ништа.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па, идете према Бијелом Потоку откуд, шта ја, он је нама, он је знао а ми нисмо знали куда нас воде.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А знам ја, Ви слепо верујете њему, јел Ви њега питате, Агане сад да је неко скочио у бунар, мислим.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па зато што је он ту био испред у тим Лупама испред нас и тако смо ми њега.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Испред кога је он био?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ма он је био ту испред, ја само знам за, за нас ту за Лупе, да, да смо ми ту с њим, ја после даље не знам ништа, ни ко иде према Бијелом Потоку ту, после кад смо погледали те камионе, шта је, како шта.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А тај списак за те мушке главе из Лупића, кад је он то правио?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па он је ишао једно прије овај, прије на двије три ноћи, ишао је он до тих Петковаца ту, и ту сам чула да су правили те спискове, да је он предо кога треба убит.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је он предо?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Да је Аган тај Лупић исто написао кога треба све.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За, из Лупића?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то чујете?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па чујем ја тако од ове своје једне коне те Садике Лупић, од ње сам лично чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она од кога чује да он прави списак?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: А она не знам ту, добро је она.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми ти Лупићи, то су његова браћа од стричева.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ма он није свог оца цијенио, а да цијени тебе и мене и петог и десетог. Таки је тај тип био, он је био не знам ни ја како да га, човјек некав.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па кажете да је такав, а видим да сте му веровали кад Вам он каже ајте вамо.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па добро, тако, ми смо ту, он је био ту испред.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел му се може веровати или не може?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па нисмо ми очекивали шта ће нас то потрефити ту, нисмо ми то очекивали, нисмо знали шта, шта нас чека ту.
Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, нико Вам није рекао да ће бити неко убијање јел тако?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нико није рекао дал ће бит поубијани, дал нећемо, дал ће нам људе овај.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То сам да. А реците ми, кажете он је имао неко искуство на Косову у том рату.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па имо је, да, он је ту прије рата био ишо на Косово.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Што?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ишо тамо, откуд тај рат, ваљда шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био по занимању Аган?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Био је полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: И он је ишо на Косово тамо ратовао је тамо и он је знао шта је рат, а ми нисмо, не могу ја знати, ја сам била на селу, само знала за мотику и и.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми када Ви први пут идете из свог села, можете се сетити датума?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, не могу ти баш овај, знам да је било у априлу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не датума.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ето, у априлу смо први пут кад смо избјегли до Калесије, ту смо.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како се тад организујете у свом селу да идете?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па тако исто било овај, почело се исто тако пуцат знаш, пуцњава је ту почела и тај исти Аган, он је нама, овај нас ту покупио тије наше ближе ту, каже, идемо према Калесији, знаш, па што ћемо каже, морамо ић да идемо тамо према Калесији и тако да смо ми кренули тамо с њим смо, сад кажем ја и тај мој син и његов амицић и амицићина и он и његова жена и његова дјеца, све и дан данас не могу да дођем себи како смо сви поседали у, и тамо смо били код.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми Ваш сад покојни, како се ставља ту не знамо још није утврђено, супруг, је ли он служио војску?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми је ли била нека мобилизација '91. у Босни, је ли био он позиван у војску?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оно кад је рат у Хрватској.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није, није.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није га нико позивао?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, не, он је ту овај, радио ту код Агана, он је знаш.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код Агана је радио?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Он је ту радио код њега и тако да нигде није био одсутан, што год је Аган радио, он је радио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми јел Аган дође у Лупиће сад?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не дође. Не смије да дође.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сме да дође.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не сме. Нема образа доћ.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, први пут Ви одлазите кад Вам он каже и враћате се.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, враћамо се опет поново натраг. Нема, он је све ту испродо, што год је имо, нема.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми јел његова продавница била опљачкана?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте јел. А како се он снабдевао то, кажете нико није

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Знаш како, он је овај, кад ми нисмо се кретали до Каракаја до Зворника, он је се кретао, он је доносио ту гдје је он узимо то знаш, ту је се та војска нема окупљала, ту он је њима ту пиће износио, цигаре, храну, кад су наши људи тражили храну, он није нашим људима храну.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел он правио неки списак за, за оружје ко има рецимо у селу, ловачко и.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ми нисмо имали то, стварно нисмо имали, ја нисам ја.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јел он говорио да ако има неко да преда, без обзира дал сте имали.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: То, то нисам стварно нисам чула, не знам, не могу, не знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, реците ми јел било у селу тих телефонских линија?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте. Ми нисмо имали тај овај фиксни телефон, он је имо фиксни телефон, ми нисмо.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је имо фиксни телефон?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Он је имо тај телефон ми нисмо имали.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми јел се могло причати са Тузлом тад још април?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па мислим да јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да јесте је ли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Мислим да јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сад ако Ви знате, идете, не знате шта Вам је речено, бићете у Тузли, бићете смештени, идете тамо на, на ту, ја знам да је најтеже отићи од своје куће, јер нема тога палате која може.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ма вала данас не знам да ли би могла изаћи из своје куће. Онда нисмо вјеруј ништа нисмо знали, баш оно ко стока, знаш кад покупиш стоку и ајмо, а сад, тек сад, сад ме не би мого истерати из куће. Сад би ја неки отпор, нешто, па шта, бранила бих се.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У праву сте. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, мислим да Вас цитирам, у Дубравама док сте се налазили с фамилијама, тражили своје чланове фамилије итд., срели сте и Агана Лупића да он тражи фамилију.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, нисам га ја срела, он није долазио у Дубраве, већ у Живинице, у Живинице, а ми смо ту били смјештени у Дубраве и његова жена и дјеца и мати.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли је долазио Алија Ђулић?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: То не знам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: А да ли сте Ви знали кад сте били у Дубравама, није битно који дан, први, пети, да ли сте знали да је Лупић и Ђулић послати посебно у Тузлу и тај тузлански крај да пренесу поруку власти из Зворника, властима у Тузли да се треба извршити размена становништва, јесте ли чули тамо од?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Знаш како, тад смо ми имали неки тај стрес вјерујеш ти да ја то нисам чула.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисте чули?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нисам. Ја, стварно знаш, не могу нешто оно, баш смо били под стресом.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, хвала Вама, ја сам само хтео да знам јесте ли чули.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: А не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је тада живео у Петковцима, јесу били Срби или Муслимани?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесу Срби, Срби. Ми смо једно наше муслиманско село, једно српско и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с ким то прича Аган у Петковцима, преговара?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја не знам ту, они су, ти су Срби одма иза овако иза Ђулића куће ту ти Бухићи како име, да ли је то презиме Бухић да ли је, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Аган је ишао у Петковце?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ту је с њима преговаро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли тамо ишао на преговоре?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми горе у Клиси кад сте били кад су њега позвали, ко то њега зове?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Звали су га ови што су стигли ту с тим тенковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, војска та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је та војска изгледала, да ли се сећате?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па сад кажем стварно нисмо, знаш, баш смо били устрашени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете да се сетите како изгледају, да ли имају униформе или су у цивилу, имају ли оружје?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па имали су униформу, имали су, сад кажем имали су и оне неке шта ја знам шта су, да ли су чарапе, да ли су неке маске ја немам појма, само се очи, само да су то наши ту домаћи, то нису били са стране који су били ти маскирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови који нису маскирани?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: А они који нису они се нису, они су, даљина нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ти други имали неко оружје или су и једни и други?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па имали су, богами сви су били, имали су оне аутоматске, имали су знаш, имали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали можда неке ознаке, неке капе на глави, нешто да ли сте могли да приметите?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Шта ја знам, приметила сам да имају те тако маске, да су имали као неке рукавице знаш оно без прсти и тако били су ту неки ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад се Аган попео на тенк је ли рекао нешто?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, он је ту с њима, после кад је сишо каже «не идемо према Сапни слободној територији него идемо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, како Вам је Аган изгледао? Да ли је био смирен, узнимерен?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Како да ти кажем и смирен и несмирен, он је иначе неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче нам је једна сведокиња, прекјуче, рекла да је он био потпуно знојав, да је био унезверен, да је био, да ли се Ви тога сећате?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па добро, сад кажем нисмо ми сви исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви видели или?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја сам га видела ту али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а у том моменту доле кад сте га видели са рукама за вратом је ли било око њега неке војске или не?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, само сам га видела овако кад су мушкарци испред знаш да је и он био везан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био у тој колони?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, и он је био у тој колони везан, е сад шта су остали видели, знаш, ја да ли су га ту поново Агана тог враћали ту на ти Бијели Поток да ли нису, ја не знам. Они који су после нас, ми смо првим камионима отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви нисте видели у који је он ушао камион и где је он отишао?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нисам, нисам, само сам видела да је овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре него што је држао те руке иза, како се понашао с том војском?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: То не знам, вјеруј да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули неку пуцњаву доле на Бијелом Потоку?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јесте, пуцали су, убијали су ту ваљда неке, чула сам да су ту убијали неке мушкарце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте видели?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Али ја те људе не познајем, чула сам да су убијани, а стварно не познајем, млада сам била не могу толико нешто познавати те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пре тог 01.јуна чули да треба да идете из свог места?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па навече смо сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно увече, а пре тога да ли сте знали да треба да напуштате? Је ли то за Вас било изненађење?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Као ето идемо до Клисе сад ту, знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте дошли у Клису, да ли сте знали да ћете ту остати или сте чули да ћете морати да идете негде даље?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Као причали су да ћемо ићи према тој слободној територији Сапни горе ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим тракторима, намештајем, са тим стварима?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: То је све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да то остане? Ви сте кренули је ли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Кренули смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим стварима, и како се сад дешава да то остаје кола путничка, неко покућство?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ето као ићемо шта ко може да понесе са собом да повезе и кад је то било, кад је Аган сишо с тог, знаш кад је реко да морамо према Бијелом Потоку кад је све скупљо ту те, знаш,

људе, ми смо, то је остало ту све тако спаковано. Неко је имо трактор, неко је имо камионе, неко је имо оне фрезе, неко је имо, знаш је ко мого. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да су ти војници неком нешто одузимали, да ли је неко неког претресао, било Вас, било мушкарце, било горе, било доле на Бијелом Потоку?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нас нису доле, ту нису, нас нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први ушли је ли, кажете?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ми смо први, ту нас нису ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте имали прилике да са његовом породицом разговарате после, где је он био са Аганом?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Нисам, нисам и не желим да разговарам са њима, то је све исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Ђуру?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ђуру, тог човека не познајем, чула сам да је то Ђуро, али не познајем тог човека, он је из Ђулића, ја не познајем га, чула сам знаш за то име, а овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Аган био у цивилу или у униформи?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Био је у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он имао неко наоружање?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неке од тих жена ту познале неке своје комшије из других села у Клиси горе док сте били или доле на Бијелом Потоку?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па шта ја знам, неке јесу, шта ја знам неке из тих Петковаца, ја те људе не познајем који дан данас само кад прођем ту видим те људе тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Драган Стевић што је возио камион, кажете раније?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он тога дана возио један камион или не?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, није тога дана, али је прије тога знаш прије је био возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније је био возач?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тога дана видите га у којој ситуацији?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Тога дана ја њега видим кад смо сишли озго низ Ђулиће, и то су исто Ђулићи, сишли смо на ту цесту знаш главну, једно можда 20-30 метара он је био стајао овако на десној страни, ставио руке у џепове и тако смјешка се знаш, али није имао ништа ту. Ја нисам нешто видла да има ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате тога дана или касније можда?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ништа више нема, ничега се више не сјећам стварно, само се сјећам ових лоших тамо куд смо, шта реко шта смо све преживјели по колективном смјештају, по тим школама, по како се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули ту војску како прича, јесу то били Босанци или су били неки људи из Србије или су сви причали као Ви?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па шта ја знам причали су као и ми да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да препознате, ти камиони, јесу то цивилни камиони, војни камиони, какви су ти, Ви кажете дугачки?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Шта ја знам то су били неки камиони велики су били, велики камиони они са церадама, сад да ли су знаш, нисам стварно имала знаш, нисам дошла сада ту не знам ја да је неки вашар па да ја имам времена разгледати по тезгама ту по тим штандовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали овога председника Месне заједнице из Клисе, Нурију Јашаревића?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, нисам ја тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Док сте Ви ту били је ли било неке можда полиције у оним плавим униформама, неких?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па било је ту, зато ја кажем нисмо, ми смо дошли прије на једно ја мислим двије, три вечери смо ту дошли у Клису, били су неки су ту знаш оно ходали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим доле на Бијелом Потоку кад сте се?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, ја ту нисам видјела те. Нисам видјела тих тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ви се то сати горе искупили у Клиси кад сте се искупили па кренули доле, је ли то било јутро или поподне или?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па било око једно овако 10 – пола 11, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у колико сати сте ви већ напустили са Бијелог Потока у том камиону?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ето ми смо некако први смо ту знаш, како смо сишли тако су оно од нас оне људе знаш одвајали и тако да смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вашем камиону биле су жене?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Биле су жене јест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деца?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па била су деца, сад да ти кажем, била сам ја, било је моје дјете, била ми је свекрва ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких мушкараца?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па да ти кажем био је тај онај Аганов отац, Шабан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи старији мушкарци?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јест, старији је био и тако да, била су само дјеца она мало који су имали знаш под 10 – 12 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви могли да видите ко вози тај камион у који сте Ви ушли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па неки човјек он је возио, имао је овако исту браду, али тог човјека ја не познајем, не знам, али возио нас је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта рекосте кад сте отприлике кренули одатле?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте ви први, ви се значи нисте ту нешто задржавали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ја, нисмо се ми ту задржавали пуно, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у тој првој групи?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели да на ливади има некога, неке жене?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: И то исто нисам, то знаш како, ми смо тек сишли а једни су били горе знаш, то је била велика колона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: И тако да, после ваљда причали су да је било ту тих неких жена, дјеце по ливади да су тражили, знаш воду и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из тог Вашег села Лупе било неких који су остали у селу који нису могли или нису хтели да крену горе у Клису?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па ја мислим да су да ли овај Махмудином, овај ђедо остао и још ја мислим неки човјек, да су ту остали, па како су јер они су их пребацили, шта ја знам како су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се и они после извукли или су остали?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не, не, и они су дошли после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да су страдали неки људи који су остали у својим селима?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: У нашем селу нису ту. Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лупама није нико је ли?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте тај сведок «Осам» да сте чули за њега, шта сте чули?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па да је преживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да је преживио?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па као је био са тим нашим људима, знаш, и да га је тај неки шта ја знам отац и њега, имао паре, да ли је потплатио, да ли, ја не знам, да су га као ту, тако сам чула, па сад да ли је то истина да ли није ја не улазим у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам што сте сведочили. Је ли имате Ви? Кад сте изјавили, добро нема везе, изволите.

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан. Ја бих само примедбу навео где је помињала моје име разумијете, јер заиста нема логике она каже да зна.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па како нема логике кад сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није она рекла да је била са Вама, него да је чула.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Што се смијете ту. Мени није до смјеха ако је Вама до смјеха, мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате примедбу то што је рекла да је чула?

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Па примедбу уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негирате да је чула, шта?

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је госпођи сугерисано само да спомиње моје име, у смислу да ето Аган и ја наводно знамо шта је са тим људима и тако даље.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па нормално да сте Ви.

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам само једно питање, колико је Аганове ближе фамилије страдало тада?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Па страдао му је амица, па амицић, па ови сви ту што је родбина та његова, ту Лупићи, то је све од амицића дјеца то су све оно знаш преча та фамилија. А ја.

Опт.БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли. Искључите тај микрофон. Је ли страдао неко од његове фамилије, неки мушкарац да је био у неком добу млађем?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Јест, одвели су амицића му рођеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Амицу и амицића, то су његов отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко од таквих се спасао можда?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војно способних да су се спасили, осим њега?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Он је свог рођеног амицића и амицу ту псовао и нема шта им, а да неће мени и не знам ја тамо петом и десетом. Таки је тај човек био некакав, не знам ни ја како да га назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је Ваш утисак био, је ли он ту нешто наређује? Је ли он ту има неку наредбодавну функцију, ту у Клиси кад се пење на тенк?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Само да Вам кажем он је ту се попо, сишао и рекао је да знаш оно, да се искупимо, ја, ђе су моји из Лупа, знаш он је тражио нас из Лупа ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, извините. Добро. Добро.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Може ли једна чаша воде, ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ваш супруг нешто причао са Аганом, са ким он то преговара, договора, са ким он то шурује, где иде?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг није ништа?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Тад је мој отац био болестан и тако да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да он је умро 28.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја, 28. горе у Клиси и ту смо га и укопали, ето знаш оно смо га, па после кад смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам обзиром да сте кућа до куће, па да сте?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Сад кажем они се склоне горе по шумама, он њима да псује пичку материну, ја ћу вас рећи це се склањате, це бјежите, це се кријете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својим сународницима?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Ја тим нашим ту, том свом амици и амицићу, том мом исто човјеку и тако тим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било ту неке муслиманске војске?

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Није. Није стварно што се тиче ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако немате ништа више да нам кажете.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете или можете да идете. Хвала Вам.

Оштећена ЕРМИНА СУЉИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас нам није дошла друга сведокиња тако да ћемо за април месец онда заказати ове три преостале и још сведока које смо одредили. Још један нови термин за 30. март, доћи ће нам сведок «Р» под псеудонимом «Р».

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес се одлаже, а наставак се заказује за:

30. март са почетком у 09,30 часова.

На коме ће бити испитан сведок под псеудонимом «Р», те у дане:

12. април, 13, 14. и 16. април са почетком у 09,30 часова.

На претресу 12. априла давање одбране наставиће опт.Бранко Поповић.

13. априла заказује се испитивање сведока Славковић Драгана и Кораћ Ивана.

14. априла испитивање оштећених Хабибе Тахић, Шахе Хрустић и Незире Омерагић.

А о распореду за 16. април странке ће бити накнадно обавештене.

Довршено.

Записничар

Председник већа-судија